

Prelatens brev (november 2007)

Prelaten inbjuder att ta vara på månadens liturgiska fester för att förnya det kristna livet och i bönen förena oss med varandra: ”Ingen kristen bör känna sig ensam eftersom han, om han deltar i Guds liv genom nåden, i varje stund är helt förenad med Jesus Kristus och hans heliga Moder.” Han kommenterar också den 25 årsdagen av Personalprelaturen.

2007-11-06

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

Jag fylls med glädje över att kunna
säga er att jag har sett vår Faders
tacksamhet och glädje då Alla
helgons dag närmade sig, vars högtid
vi firar idag. Han blev också rörd då
han ofta betraktade korshymnen som
tillskrivs aposteln Andreas, vars
högtid firas den 30. Mellan dessa
båda datum finns andra
minnesdagar som kan hjälpa oss att
anpassa vårt andliga liv till det
tempo som Kyrkans liturgi anger och
komma ihåg det som den helige
Josemaría rådde oss när han
påpekade att vår bön bör vara
liturgisk.[1]

Låt oss med tacksamhet betrakta de
heligas gemenskap under dagens

högtid. Det är en av de trosartiklar som vi bekänner i trosbekännelsen. Den triumferande, lidande och stridande Kyrkan (den enda Kyrkan grundad av Kristus i de olika stadier som den befinner sig i just nu) blir mycket närvarande denna dag. Låt oss ofta tänka på denna sanning som är så tröstgivande: »De heliga utgör inte en liten utvald klass, utan en oräknelig skara, till vilken liturgin idag uppmanar oss att vända vår blick. I denna skara finns inte bara de heliga som erkänts officiellt, utan även de döpta från alla tider och folk som har ansträngt sig för att med kärlek och trohet uppfylla Guds vilja. Vi känner varken ansiktet eller namnet på en stor del av dem, men med trons ögon ser vi dem stråla som ärofulla stjärnor på Guds himlafäste. »[2]

Ingen kristen bör känna sig ensam eftersom han, om han deltar i Guds liv genom nåden, är i varje stund helt

förenad med Jesus Kristus och hans heliga Moder samt änglarna och de saliga som har sin glädje i Gud i himlen, med själarna som renas i skärselden och med alla dem som fortfarande vandrar på jorden och med glädje utkämpar Herrens kamp, som den heliga Skrift säger.[3] Låt oss i vår själ främja styrkan som denna verklighet inger och låt oss sprida denna sanning i våra samtal med andra.

När ni ber, arbetar eller vilar er, under dagens olika stunder, ansträng er då för att be, arbeta och vila er tillsammans med Herren och hålla era bröder och systrar över hela världen sällskap, särskilt dem som bor och arbetar på platser där Kyrkans arbete är svårt. Hur medveten är du om att människor behöver din trohet och din broderlighet? Är denna tanke för dig anledning till att upphöja ditt sinne till Gud och till att känna hur

brådskande den nya
evangeliseringen är?

För några dagar sedan gjorde jag en snabb resa till Kazakstan för att vara med era systrar och bröder där. Jag begav mig dit även i ert namn, med önskan att ta värmen i er tillgivenhet, kärlek och intresse till dem. Stödda av era böner arbetar de Gud ske lov med glädje och med stort hopp för framtiden. Frukterna börjar redan bryta fram. Antalet kvinnor och män som intresserar sig för den katolska tron och Opus Deis anda stiger. Era bröder och systrar där drömmer om de tider då Kyrkan, och således Verket, kommer att ha slagit fast rot i hela Centralasien. Låt oss hjälpa dem i deras apostoliska iver med vår bön och våra små uppoffringar som genom de heligas gemenskap kommer att bli mycket verkningsfulla. Riktat vi vår apostoliska iver dagligen mot hela

världen? Tänker vi på det apostolat som görs i alla länder?

Det samma kan sägas om dem som arbetar i Ryssland, Sydafrika, Indien, de nordiska länderna...: på så många platser i de fem världsdelarna. Blir du inte, som den helige Josemaría, varm av tanken att nå hela världen under dina bönestunder för att ta dit din hängivelses styrka? Försöker du möta varje dag, från morgonen till kvällen, med ett klart medvetande att den nya evangeliseringen och den apostoliska expansionen är allas uppgift, var och en på sin plats? Jag inser att jag ställer många frågor till er och till mig, men de väller fram spontant eftersom vi har fått detta uppdrag från Mästaren: *Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen.*^[4]

Den andra november, på alla sjäalars dag, är det självklart att vi särskilt tänker på våra nära – medlemmar i

Verket, medlemmar i våra respektive familjer samt vänner och bekanta – som redan har trätt in i livet efter detta. Denna dag får präster fira tre mässor som förbön för de avlidna. På många platser har det dessutom blivit en fast tradition att de troende pryder gravar med blommor och besöker kyrkogårdar. Låt oss följa dessa traditioner med fromhet och anstränga oss för att dra fram den kristna betydelse dessa traditioner har samt lära andra att handla så.

Vi kommer även att uppleva två högtider i mitten av månaden som bör hjälpa oss att stärka vår enhet med Påven genom att ännu mer intensivt be för hans person och böneämnen samt genom att träget be för hans medhjälpare i Kyrkans ledning. Den 9 firas det liturgiska minnet av Laterankyrkans invigning, Roms domkyrka, *Moder och Huvud för alla kyrkor i Rom och i världen*, som man kan läsa i en inskrift på

fasaden. Den 18 är det Petrus- och Pauluskyrkornas invigningsdag.

Låt oss vända oss till Gud och be honom att han må föröka katolikers kärlek till den enda, heliga, katolska, apostoliska och romerska Kyrka, som vår Fader tyckte om att understryka. Låt oss också på detta sätt **med yttersta trohet visa vår enhet med Påven som är enhet med Petrus. Kärleken till Påven i Rom, skrev den helige Josemaría, bör vara en ljuv lidelse, eftersom vi ser Kristus i honom.**[5]

Låt oss samtidigt inför den kritik eller olydnad till det som Påven bestämmer som vi är vittnen till reagera som en son som verkligen älskar sina föräldrar: med en ännu starkare uppslutning kring hans bestämmelser och undervisning, med en ännu mer hängiven lydnad och med en större ansträngning för att de personer som vi umgås med –

och om vi har möjlighet, även massmedierna – i gärning och med ord visar Kristi ställföreträdare och den Heliga Stolen respekt och lojalitet. Låt oss alltid vara optimistiska, för Guds ord kan inte misslyckas. Som Benedikt XVI påminner, »anförtrot Herren Petrus uppdraget att stärka sina bröder med löftet att be för honom. Petrus uppdrag stöder sig på Jesu bön. Det är detta som ger honom säkerhet att härda ut genom allt mänskligt elände».[6]

Den 21 november, Jungfru Marias tempelgång, inbjuder oss att tänka på Jungfru Marias totala hängivenhet till Gud allt sedan hon var barn. Det är ett bra tillfälle att djupt rannsaka våra innersta hållningar: låt oss med hela vår själ önska oss att helt tillhöra Gud. Låt oss anstränga oss mer för att vara den kristna kallelsen mycket trogna, som vi fått i dopet. Låt oss i det syftet betänka hur

kärleksfullt vi tar emot botens sakrament så ofta vi behöver. Vi bör lära oss övervinna alla slags svårigheter för att inte skjuta upp det.

Jag vill också ta upp att det var på denna Mariahögtid, på natten mellan den 21 och 22 november 1937 (för nu sjuttio år sedan), som vår Fru ville ge den helige Josemaría ett synligt tecken på att hon var honom mycket nära under dessa hårda dagar då de tog sig över Pyrenéerna. Det var en förgylld träros, som förmodligen hade hört till något altare i den kyrka bredvid vilken de hade tillbringat natten.^[7] Låt oss förena oss särskilt med vår grundare på minnesdagen av denna betydelsefulla händelse, med djup tacksamhet till Gud och vår Moder för deras ständiga beskydd av Kyrkan, Verket och var och en av oss.

Söndagen därpå, den 25, är Kristus Konungens dag. Ännu ett år förnyar

vi vigningen av Opus Dei till Jesu allra heligaste och barmhärtiga Hjärta, som den helige Josemaría gjorde för första gången i oktober 1952. Vid detta tillfälle bad han särskilt för freden i världen, i Kyrkan och i själarna. Denna bön är lika aktuell och brådskande, och det kommer den alltid att vara eftersom mänskligheten lätt avlägsnar sig från den väg som leder till Gud och följaktligen förlorar kvinnor och män själsfriden. När ni förnyar denna vigning, be då Jesus att han må upplysa särskilt förståndet hos dem som styr olika länder, så att de engagerar sig för att främja freden, den sanna freden: den som börjar i vars och ens hjärta och sprider sig utåt därifrån.

Be även för era bröder som kommer att diakonvigas i Rom dagen före denna högtid. Må Herren göra dem mycket heliga!

Nästan i slutet av månaden, den 28 november, kommer vi att ha glädjen att fira den 25: e årsdagen sedan Påven Johannes Paulus II upprättade Opus Dei som personalprelatur. Hur många händelser trängs i mitt minne då jag tänker på de gåvor som vi har fått ta emot från Gud under dessa år! Främst tänker jag på vår Fader som med glädje accepterade att inte få se sitt *särskilda böneämne* gå i uppfyllelse, så att det kunde förverkligas under hans efterträdares ämbetstid. Jag tänker också på vår djupt älskade don Álvaro's tro och styrka, som stödde sig på den bön och det offer som otaliga personer frambar över hela världen så att himlen skulle ge oss detta. Det är mig mycket angeläget att påminna er om att vi inte kan se på dessa tider som en *guldepok* i Verkets historia i den betydelse att man kommer ihåg något, med tacksamhet visst, men som något som hör till det förflutna. Dessa tider

bör alltid vara högst aktuella. Vi kommer att lyckas med detta genom att vara trogna Opus Deis anda, genom vår intensiva bön och med en apostolisk iver som ihärdigt bör driva oss.

Ni har säkert fått meddelande om att vi från den 28 november i år till samma datum 2008 kommer att fira ett *marianskt* år för att hedra Jungfru Maria, som **vi finner med ett leende längsmed vår vägs vägmärken.**^[8] Anledningen är denna händelse som nämnts och för att förbereda 80-årsjubileet av Verkets grundande. Jag kan föreställa mig hur glada ni blev när ni hörde om denna bestämmelse. Jag vill följa i vår djupt älskade don Álvaro's spår (jag drar mig inte för att upprepa denna beteckning), som 1978 utlyste ett *marianskt* år för att förbereda Verkets guldjubileum. Denna tid förlängdes sedan genom Guds försyn till slutet av 1980. Låt oss genomleva detta nya *marianska*

år med den anda som vår Faders förste efterträdare förmedlade, samma anda som han personligen hade sett i den helige Josemaría. Jag påminner er med ord tagna från det familjebrev han skrev den 9 januari 1978.

Han berättade att han på årets sista dag 1977 bad inför vår grundares heliga kvarlevor. Han tänkte på att ett år var på väg då Opus Deis guldjubileum skulle firas, och frågade sig: ”Vad skall vi göra så att vår tacksägelse inte blir en flyktig bengalisk eld, eller något som bara uttrycks med munnen, utan att det visar sig i ett bestående kvalitativt språng i vår inre kamp, dvs. i en djupare förening med Gud i allt?

Svaret kom omedelbart. På en gång märkte jag (utan behov av mirakulösa ingripanden) ett självklart förslag från vår Fader för att leda oss på ett precist sätt även

under detta år som påbörjades: Gå den genväg jag har visat er för att närma er Herren mer. Mina döttrar och söner, rådet är tydligt: vi tar vår tillflykt till **Jungfrun med det ljuva namnet, Maria**, som vår Fader skrev i *Rosenkransen*. Det gäller att älska henne mer, att ge mera akt på henne. Vi kommer att dag efter dag anförtro henne som är Dotter, Moder och Brud till Gud och vår Moder, vår hängivelses hyllning, så att hon frambär den inför den heliga Treenigheten som ett hängivet bevis på vår tacksamhet. Kort sagt: jag drog slutsatsen att den mest passande – och Gud mest behagliga – vägen för att leva denna tid som en förlängd och äkta tacksägelse är att göra detta år till ett *marianskt år*.”[9]

Låt oss ta efter en så god förebild, ivriga att omvandla varje dag under året till en mariansk dag genom den kärlek vi visar vår Moder.

Vi avslutar november månad med den helige Andreas högtid, han som var broder till den främste av apostlarna och som vördas så djupt i östkyrkorna. Låt oss vända oss till hans förbön så att alla som bär namnet kristen når full enhet med Petri efterträdare.

Med all kärlek välsignar er och ber er om böner – som vanligt!

er Fader

+Javier

Rom den 1 november 2007

[1] Jfr den helige Josemaría, *Vägen*, nr 86.

[2] Benedikt XVI, Predikan, 1/11 2006.

[3] Jfr 1 Mack 3:2.

[4] Mk 16:15.

[5] Den helige Josemaría, Predikan *Lealtad a la Iglesia*, 4/6 1972.

[6] Benedikt XVI, Predikan, 29/6 2006.

[7] Jfr Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, bd. 2, ss 189-196.

[8] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 11/10 1964.

[9] Don Álvaro del Portillo, *Cartas de familia*, bd. 2, nr 131.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-november-2007/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-november-2007/)
(2026-02-23)